

Rutinoffin kuski körötteli Toyota Avensis farkulla

Johan näytti taas pukkaavan näitä korvikeautojen koeajoja oikein urakalla. Jo toistamiseen samalla viikolla jouduin jättämään mukavan kotisohvan ja lähtemään koeajolle.

Toisaalta, olihan se tavallaan vaihtelua piirrettyjen katsomiselle. Tällä kertaa Reetta-mummo oli vaihtanut vanhan Skodansa uuteen 2004 Toyota Avensis 2.0 farmariin. Hänen opaskoiransa oli vaatinut ilmastoidun ja vähän mukavamman ajopelin. Reetta-mummo kertoi, että toisesta tyynystä tuli aika littäna, kun hän kaivoi säästöt sen sisältä ja ostaa paukautti tämän Avensiksen käteisellä.

Reetta-mummo oli saanut uudet voimakkaammat lasit, joten hän ajoi tällä kertaa itse auton koeajopaikalle. Sovimme sen kuitenkin mahdollisimman lähelle hänen kotiaan, koska koiralla oli kuulemma vaikeuksia lukea karttaa tässä uudessa autossa sen monipuolisten lisälaitteiden takia. Koiran mielenkiinto oli enemmän niissä laitteissa, kuin kartturin tehtävissä. Ennen kuvaamista Reetta-mummo imuroi kaikki koirankarvat pois mukanaan tuomallaan ladattavalla imurilla. Pyysin heitä mukaan kuvaan, mutta he eivät kuulemma suostu minkään automerkin mannekiineiksi ilman suunnatonta korvausta.

Aloitin autoon tutustumisen sen sisätiloista. Taas kerran piti järkyttyä siitä, ettei punaista ollut käytetty oikeastaan ollenkaan.

Tutkiskelin ensin auton käyttöohjekirjan ja totesin siinä olevan sivuja 399 kappaletta. Viskasin äkkiä mokomankin raamatun takaisin hansikaslokeroon. Kirjasin pitkän miinuksen käyttöohjekirjan liioitellusta sivumäärästä.

Plussaa annoin puolestani auton ajotietokoneen etäisyys näytölle. Siitä näki kivasti, että miten kaukana koti oli, ellei sammuttanut autoa välillä.

Säilytystilaa oli kyynärojassa etupenkkienvälissä vaikka toisille jakaa. Reetta-mummo säilytti siellä normaalisti koiranruokia. Itse mietin voileipienvälissä säilytystä samaisessa paikassa. Tulin lopulta siihen tulokseen, että voileipiä ei kannattaisi syödä samalla kädellä millä vaihtaa vaihteita, voi alkaa

käsi lipsua margariinin liukastamalla vaihdekepin nupilla. Annoin miinusta väärään paikkaa sijoitetusta voileipien säilytyspaikasta.

Käynnistin auton, että pääsin tutustumaan kaikkiin sen laitteisiin ihan käytännössä. Katsoin keskikonsolia tarkemmin ja samalla minua alkoi pistää vihaksi oikein kunnolla. Tässä perhanan japanin ihmeessä oli sekä cd-soitin, että kasettisoitin.

Mistä ne japanin idiootti-insinöörit kuvittelevat täällä saatavan enää c-kasetteja? Lisäksi tällä konstilla oli varmaan nostettu auton hintaa sekä tuhlatu materiaalia oikein urakalla. Annoin pitkän miinuksen moisesta kaksinaamaisesta soittimesta.

Kokeilin kuitenkin säätää radiota eri asemalle, mutta jostain syystä se ei toiminut. Näppäilin jotenkin outoja taajuuslukuja alaspäin ja minua alkoi paleltaa niin perhanasti. Vaikka korvikeautot saavat yleensä aikaan pieniä inhon väristyksiä, niin tämä oli jotenkin kylmempi sellainen. Meinasin jo kirotta alimpaan hornaan moisen keksinnön, kun Reetta-mummo tuli avuksi ja kertoi minun säätäneen auton ilmastointia kylmemmälle.

Johan oli kieltämättä sekalaisen näköinen koko keskikonsoli kaikkine näyttöineen ja hirveine nappula määrineen. Annoin miinuksen liiallisista nippeleistä. Tutkin tarkemmin lämmityslaitteen käyttöä ja totesin siinä olevan mahdollisuuden kaksoiskäyttöön. Molemmille puolille sai esimerkiksi oman lämpötilan. Tuo oli kätevä ominaisuus, jos halusi hiostaa asiasta tietämättömän apukuskin pihalle. Kesäkuumalla vain apukuskillle sikana lämpöä ja itselle sellaiset 19 astetta, niin jo vot. Annoin plussan apukuskin hiostustoiminnalle.

Lisäksi niin tärkeistä varusteista voisi mainita mukitelineen, joka löytyi radion näytön yläpuolelta. Paikkana se oli vaan jotenkin outo. Mitä sitten jos kokista läikkyy siihen niin turhaan c-kasettisoittimeen? Autossa oli joitain ihan kummallisia varusteita, kuten sähköllä toimiva taustapeili sisällä. Sen sai napista päälle ja pois, mutta mitään se ei vaikuttanut peilistä katsomiseen. Reetta-mummo höpisi jotain automaattisesta häikäisyoiminnosta, mutta epäilin vanhuksen horisevan kuumana päivänä ihan omiaan.

Kuljettajan ovesta näytti löytyvän aivan normaalit säätimet sähköikkunoille. Kerkesin jo huokaista helpotuksesta, että ovi olisi aivan normaali, kun sain taas hepulin.

Tämä perhanan auto tankataan kuljettajan ovesta. En voinut uskoa asiaa todeksi, joten kurkkasin oven ulkopuolelle. Onneksi siellä ei sentään ollut mitään täyttöaukkoa, vaan se oli normaalilla paikalla auton takana.

Kyllähän oli taas tehty hankalaksi satunnaisten autonkäyttäjien auton tankkaaminen. Miten kukaan täysjärkinen osaa etsiä polttoainesäiliön luukunavaajaa ovesta? En minä ainakaan, joten miinus ihmeellisestä paikasta.

Luulin hetken aikaa, että auton ratti on sellainen kaikille sopivaa kiinteätä mallia, kuten loistavassa Rutinoffissa. Reetta-mummo kuitenkin vesitti tämän luulon hetkessä. Pienen etsimisen jälkeen löysin ratin liikuttelemiseen tarvittavan säätimen sen alapuolelta. Olipahan vain piilotettu turhan hankalasti. Olisivat nyt laittaneet senkin johonkin keskikonsolin nappiin ja vielä oma näyttö josta ratin asennon olisi nähnyt vaikka graafisesti esitettynä. Nostelin ja vetelin rattia kaikkiin mahdollisiin suuntiin ja totesin sen sopivan laiskalle kotibodarille matkajumpaksi. Ei tarvitse käydä hikisellä kuntosalilla, kun voi kotimatalla bodailla ratin kanssa. Annoin plussia kotibodarivarusteelle.

Syynäsin nenä pitkällä auton merkkejä ja niitä löytyi ihan kiitettävästi. Autoon astuessa näki minkä malliseen Toyotaan oli astumassa. Ellei merkki ollut vielä tiedossa, niin kumimatosta saattoi luntata näppärästi auton merkin ja sen logon. Kerrankin olivat merkinnät kohdallaan aivan kiitettävän arvoisesti. Närälle tästä ei passaa vaan sanoa yhtään mitään, vanha Toyota-pieruhan saattaa vaikka haljeta ylpeydestä tämän asian suhteen. Reetta-mummo kertoi tässä välissä, että myös tavaratilan kaukalomatossa lukee Avensis. Annoin plussia näistä erinomaisista merkinnöistä.

Kävin kuitenkin varmuuden vuoksi tarkastamassa sen takakontin Avensis-tekstin, etten laita tähän koeajoraporttiin ihan puuta heinää. Tavaratila vaikutti mielestäni ihan riittävältä tällaiseen isomman luokan autoon. Ihan sinne ei Rutinoff olisi mahtunut kyytiin, mutta läheltä piti. Litramäärät eivät pahemmin kiinnostaneet, sillä silmämääräisesti sinne mahtui kori olutta ja muutama paketti makkaraa aivan loistavasti. Tosin tuollaisen ison tavaratilan huonopuoli on siinä, että se olutkori seilaa ajaessa laidalta toisella ja oluet hölskyntyvät pahasti. Tavaratilan maton alla oli säilytystilaa yksittäisille pulloille, mutta niiden esiin kaivaminen on kyllä aika työlästä. Annoin kuitenkin plussia piilossa oleville pullojen säilytyslokeroille. Eivätpähän janoiset naapurit tule pummaamaan näkymättömissä olevia juomia.

Tutkiskelin vielä autoa ulkoa päin ja totesin toisessa takimmaisessa sivuikkunassa olevan jonkinlainen lämmitys. Lämmityslangoituksen teko vaikutti olevan aika aloittelevan insinöörin kyhäämä tekele. Esimerkiksi takalasisissa ne lämmityksen langat olivat onnistuneet paljon paremmin. Olin taas vetämässä pitkää miinusta vihkooni, kun Reetta-mummo ilmoitti sen häkkyrän olevan auton antenni. Katsoin sitä vielä uudemman kerran ja totesin idean olevan aivan Japanista. Mitä sitten jos radioaseman lähetin sattuu olemaan auton toisella puolella? Tällä mallilla kuunnellaankin nähtävästi vain auton oikealla puolella olevia radioasemia. Esimerkiksi Rutinoffissa antenni oli katolla ja se on antennille ainoa oikea paikka. Annoin pitkän miinuksen toispuoleisesta antenniratkaisusta.

Kurkin vielä auton takapenkille ja huomasin siellä olevan oman tuhkakupin ja 12-voltin pistokkeen. Tässä kohtaa oli sitten säästetty. Jos kerran takapenkkiläisille antaa tuhkakupin, niin pitäisihän niille antaa oma savukkeensytytinkin. Olisivat jättäneet sen kasettisoittimen pois ja laittaneet siitä säästyneillä rahoilla taakse tupakansytyttimen. Takana oli myös oma kattovalo ja aina niin

käytännöllinen kyynärnoja keskellä. Myös sähkölasit näyttivät koristavan takaovia. Olikohan tätä suunnitelleilla insinööreillä ollut tarkoitus laittaa kaikki mahdolliset varusteet samaan autoon? Siirryin takapenkiltä eteen ja käynnistin uudelleen Reetta-mummon sammuttaman auton. Ilmoitin Reetta-mummolle, että nyt olisi koeajon paikka. Reetta-mummo meni koiransa kanssa takapenkille ja käski antaa kenkää autolle oikein kunnolla. Koska tapanani ei ole liioitella nopeuksien suhteen, jätin hänen kommentin omaan arvoonsa.

Lähdin liikkeelle varovasti ja suoraan sanottuna vähän petyin koneesta huokuvaan voimantunteeseen. Jotenkin olin odottanut sellaista raivokasta vääntämistä ihan alhaalta alkaen. Verrattuna litraiseen Rutinoffiin tämä ei oikein vakuuttanut. Kokeilin Reetta-mummon yllyttäessä vähän reilummalla kaasulla ja jossain viidentuhannen kierroksen paikkeilla kiesi vasta heräsi eloon oikein kunnolla. Jätin parin kokeilun jälkeen kaahailut Reetta-mummolle ja keskityin turvalliseen neljänkymmenen nopeuteen.

Ilokseni mittariton värit olivat punertavia ja nopeusmittari sekä kierroslukumittari olivat aika hyvin synkassa keskenään. Ainoa mikä häiritsi, olivat reunojen vajaaympyräiset pikkumittarit. Olisivat tehneet mittaristosta hieman leveämmän, niin mukaan olisi mahtunut koko ympyrän malliset pikkumittarit. Katselin matkalla ajotietokoneen kulutusnäyttöä ja se vaikutti olevan aivan sekaisin. Näytössä vilisi lukemia nollan ja 90 litran välillä. Eiköhän tuo mittari osannut päättää, että mitä kulutuslukemaa näyttää ja päätti näyttää kaikki mahdolliset numerot. Annoin miinuksen mokomastakin rasittavasta kulutusnäytöstä.

Ajossa Avensis vaikutti yllättävän mukavalta peliltä. Vaikka ajoin koeajon kaupungin keskustassa, niin se jopa taipui jokaisesta kadunkulmasta ihan ensimmäisellä yrityksellä. Minua vähän pelotti alussa näin isolla autolla ajaminen. Myöskään Reetta-mummon Martta-kerhon kanssa tummentamat takalasisivat eivät haitanneet ajoa aurinkoisella säällä. Rutinoffiin verrattuna autossa oli mukavan vilpoista ilmastointilaitteen ansiosta. Reetta-mummo yllytti minua lähtemään moottoritiele huippuja kokeilemaan, mutta tyrmäsin ajatuksen välittömästi. Ajakoot eläkeläiset tuhatta ja sataa, niillähän se kiire tuppaa aina olemaan. Minä puolestani ajan ihan omaa turvallista nopeutta.

Avensiksen ratissa tuli kiinnitettyä huomiota toisiin Avensiksiin ja hämmästykseni niitä oli taksissa todella paljon ainakin Helsingin keskustassa. Aloin jo miettiä Reetta-mummolta taksikyydin hinnan perimistä, jotta olisin päässyt samalle fiilistasolle noiden taksikuskien kanssa. Koiran takia en kuitenkaan uskaltanut sanoa sitä ääneen, vaan tyydyin nostamaan kättä jokaiselle

vastaantulevalle Avensis-taksille. Tosin turhaa hommaa sekini oli, kukaan ei moikannut takaisin. Joko niitä vitutti Avensiksen ostaminen suunnattomasti ammattiliikenteeseen tai taksikuskit tervehtivät vain omia ammattikavereitaan. Palasimme koeajolenkin jälkeen samaan paikkaan Rutinoffin luokse ja sammutin Avensiksen moottorin.

Tässä tuomioni Avensiksestä:

Auto sopii mielestäni nippelihullulle japanilaista insinööriä ihannoivalle ihmiselle. Lisäksi pitää ottaa huomioon, että on lukutaitoinen, sillä auton moninaiset varusteet eivät oikein avaudu ilman käyttöohjekirjan lukemista. Vastaantulevien Avensis-taksien määrästä päätellen tätä voi suositella varauksin taksiin. Tilaa ainakin riittää myös takapenkillä.

Auto ei missään tapauksessa sovi simppeleitä perusautoa hakevalle. Myös ajotietokoneen pieniin kulutuksiin tottuneelle tätä autoa ei voi 90 litran hetkellisten kulutusten takia suositella. Siinähan menee oikein pihiltä ihmiseltä yöunet ja hermot moisia hirmulukemia tuijotellessa. Lisäksi en voi oikein suositella tätä sellaisillekaan ihmisille jotka tykkäävät moikkaila automerkkikaimojaan.

Rutinoffin kuski
www.rutinoff.net

PS. Kiitokset Reetta-mummolle ja opaskoiralle auton esittelystä ja koeajosta. Auton omistaja ei liity tekstiin mitenkään, vaan koeajotarina on keksitty omasta päästä.

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).